

Γκὺ ντὲ Μωπασάν

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ*

ΜΟΥ ΖΗΤΗΣΑΤΕ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ, νὰ σᾶς διηγηθῶ τὶς πιὸ ζωηρὲς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου. Εἶμαι πολὺ γριά, δίχως συγγενεῖς, δίχως παιδιὰ· εἶμαι λοιπὸν ἐλεύθερη νὰ ἐξομολογηθῶ σὲ σᾶς. Ὑποσχεθεῖτε μου μονάχα πὼς δὲν θ' ἀποκαλύψετε ποτὲ τ' ὄνομά μου.

Ἀγαπήθηκα πολὺ, τὸ ξέρετε· κι ἐγὼ ἀγάπησα πολλὰς φορές. Ἦμουν πάρα πολὺ ὠραία· μπορῶ νὰ τὸ λέω σήμερα ποὺ δὲν ἀπομένει τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιά. Ὁ ἔρωτας ὑπῆρξε γιὰ μένα ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς, ὅπως ὁ ἀέρας εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ σώματος. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζῶ χωρὶς τρυφερότητα, χωρὶς μιὰ σκέψη πάντοτε προσηλωμένη σὲ μένα. Οἱ γυναῖκες ἰσχυρίζονται συχνὰ ὅτι δὲν ἐρωτεύθηκαν πάρα μόνο μία φορὰ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιᾶς τους· ἐμένα μοῦ συνέβη πολλὰς φορές νὰ ἐρωτευθῶ τόσο παράφορα ποὺ νόμιζα πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ τελειώσουν αὐτὲς οἱ παραφορὲς μου. Ἔσβησαν ἐντούτοις μὲ φυσικὸ πάντοτε τρόπο, ὅπως ἡ φωτιὰ ποὺ τῆς σώνονται τὰ ξύλα.

Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ σήμερα τὴν πρώτη ἀπὸ τὶς περιπέτειές μου γιὰ τὴν ὁποία ὑπῆρξα πολὺ ἀθῶα, ἀλλὰ ποὺ καθόρισε τὶς ἄλλες.

Ἡ τρομακτικὴ ἐκδίκηση ἐκείνου τοῦ ἀπαίσιου φαρμακοποιοῦ ποὺ ὑπῆρξε τὸ θέμα τῆς ἡμέρας στὸν Τύπο, μοῦ θύμισε τὸ φρικτὸ δρᾶμα στὸ ὁποῖο παραβρέθηκα ἄθελά μου.

Ἦμουν ἓνα χρόνον παντρεμένη μ' ἓναν πλούσιο ἄντρα, τὸν κόμη Ἐρβὲ ντὲ Κερ..., ἓναν Βρετόνο ἀπὸ παλαιὰ οἰκογένεια, ποὺ ἐννοεῖται δὲν τὸν ἀγαποῦσα διόλου. Ὁ ἔρωτας ποὺ σοῦ ἐπιβάλλεται ἐπικυρωμένος ἀπὸ τὸ νόμο κι εὐλογημένος ἀπὸ τὸν ἱερέα, εἶναι ἔρωτας; Ἐνα νόμιμο φιλὶ δὲν ἀξίζει ποτὲ ὅσο ἓνα φιλὶ κλεμμένο.

Ὁ σύζυγός μου ἦταν ὑψηλὸσωμος, κομψὸς κι ἀληθινὰ ἀρχοντικῆς ἐμφάνισης. Ὡστόσο τοῦ ἔλειπε ἡ ἐξυπνάδα. Μιλοῦσε ἀπερίφραστα καὶ διατύπωνε γνῶμες κοφτερὲς σὰν λάμες. Ἐνιωθες τὸ μυαλό του γεμάτο κατεστημένες σκέψεις, ποὺ τοῦ τὶς εἶχαν ἐμφυτεύσει ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του, ποὺ κι αὐτοὶ τὶς εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς προγόνους τους. Δὲν δίσταζε ποτὲ καὶ εἶχε γιὰ τὰ πάντα μιὰν ἄμεση καὶ στενοκέφαλη ἄποψη, ποὺ τὴν ἔδινε χωρὶς δυσκολία καὶ χωρὶς νὰ σκέφτεται πὼς μπορεῖ νὰ ὑπῆρχαν κι ἄλλοι τρόποι θεώρησης. Ἐνιωθες πὼς τὸ κεφάλι ἐκεῖνο ἦταν κλειστό, πὼς δὲν κυκλοφοροῦσαν σ' αὐτὸ καθόλου ιδέες, ἀπὸ τὶς ιδέες ἐκεῖνες ποὺ ἀνανεώνουν κι ἐξυγαινίζουν τὸ πνεῦμα ὅπως ὁ ἄνεμος ποὺ περνᾷ ἀπὸ ἓνα σπίτι μὲ πόρτες καὶ παράθυρα ὀρθάνοιχτα.

Ὁ πύργος ποὺ κατοικοῦσαμε βρισκόταν σ' ἓναν ἐρημότοπο. Ἦταν ἓνα μεγάλο θλιβερὸ κτίριο, πλαισιωμένο ἀπὸ πελώρια δέντρα, ποὺ τὰ βρῦα τους σ' ἔκαναν νὰ σκέφτεσαι τὶς λευκὲς γενειάδες τῶν γερόντων. Τὸ πάρκο του, ἓνα ἀληθινὸ δάσος, περιβαλλόταν ἀπὸ μιὰ βαθιὰ τάφρο ποὺ δὲν μπορούσε οὔτε ἓνας λύκος νὰ τὴν ὑπερπηθῆσει· κι ἐντελῶς στὴν ἄκρη, πρὸς τὸ μέρος τοῦ χερσότοπου, εἶχαμε δύο μεγάλες λίμνες γεμάτες καλαμιές κι ὑδρόβια φυτὰ. Ἀνάμεσά τους, στὴν ὄχθη ἑνὸς ρυακιοῦ ποὺ τὶς ἔνωνε, ὁ σύζυγός μου

εἶχε χτίσει μιὰ μικρὴ καλύβα γιὰ νὰ κυνηγᾷ ἀγριόπαπιες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνήθεις ὑπηρέτες, εἶχαμε ἕναν φύλακα. ἕνα εἶδος κτήνους ἀφοσιωμένου μέχρι θανάτου στὸν ἄντρα μου, καὶ μία καμαριέρα, σχεδὸν φίλη, παθιασμένα δεμένη μέ μένα. Τὴν εἶχα φέρει μαζί μου ἀπὸ τὴν Ἰσπανία πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἦταν ἕνα ἔκθετο κορίτσι. Θὰ τὴν ἔπαιρνες γιὰ τσιγγάνα ἀπὸ τὴ μελαχρινὴ χροιά τοῦ προσώπου της, τὰ σκοτεινά της μάτια καὶ τὰ πυκνὰ σὰν δάσος καὶ πάντοτε ἀνορθωμένα γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπό της μαλλιά της. Ἦταν τότε δεκαἕξι χρονῶν, ἀλλὰ ἔδειχνε εἴκοσι.

Τὸ φθινόπωρο ἄρχιζε. Κυνηγοῦσαμε πολὺ, πότε στὰ κτήματα τῶν γειτόνων μας, πότε στὰ δικά μας· καὶ πρόσεξα ἕναν νέο, τὸν βαρόνο Ντὲ Κ..., ποὺ οἱ ἐπισκέψεις του στὸν πύργο γίνονταν παράξενα συχνές. Ὅστερα ἔπαψε νὰ ἔρχεται καὶ δὲν τὸν ξανασκέφτηκα πιά· παρατήρησα ὡστόσο πὼς ὁ ἄντρας μου ἄλλαξε στάση ἀπέναντί μου.

Φαινόταν σιωπηλός, ἀνήσυχος, δὲν μὲ φιλοῦσε διόλου καί, μολονότι δὲν ἔμπαινε καθόλου στὸ δωμάτιό μου, ποὺ εἶχα ἀπαιτήσῃ νὰ εἶναι χῶρια ἀπ' τὸ δικό του, ὥστε νὰ ζῶ λιγάκι μόνη, ἄκουγα συχνά, τὸ βράδυ, φευγαλέα βήματα ποὺ ἔρχονταν ὡς τὴν πόρτα μου κι ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀπομακρύνονταν.

Καθὼς τὸ παράθυρό μου ἦταν στὸ ἰσόγειο, νόμιζα συχνὰ πὼς ἄκουγα κάποιον νὰ τριγυρίζει μὲς στὸ σκοτάδι, γύρω ἀπὸ τὸν πύργο. Τὸ εἶπα στὸν ἄντρα μου κι αὐτός, καρφώνοντας γιὰ λίγο τὸ βλέμμα του πάνω μου, μοῦ ἀποκρίθηκε: «Δὲν εἶναι τίποτα, εἶναι ὁ φύλακας».

Ἐνα βράδυ λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ τελειώναμε τὸ δεῖπνο μας, ὁ Ἐρβὲ ποὺ φαινόταν ἀσυνήθιστα εὐθυμος, μὲ ρώτησε μὲ ὑποπτη εὐθυμία: «Θὰ σ' ἄρесе νὰ περάσεις τρεῖς ὧρες φυλάγοντας καρτέρι γιὰ νὰ σκοτώσουμε μιὰν ἄλεπού ποὺ ἔρχεται κάθε βράδυ καὶ μοῦ τρώει τὶς κότες;» Ἐαφνιάστηκα καὶ δίστασα· μὰ καθὼς μὲ κοίταζε μὲ παράξενη ἐπιμονή, τοῦ ἀπάντησα τελικά: «Μὰ καὶ βέβαια, φίλε μου».

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι κυνηγοῦσα σὰν ἄντρας λύκους κι ἀγριόχοιρους. Ἦταν ἐπομένως φυσικότερο ποὺ μοῦ πρότεινε αὐτὴ τὴν ἐνέδρα.

Ὅμως ὁ ἄντρας μου ἔγινε μονομιᾶς ἀλλόκοτα νευρικός· κι ὅλο τὸ βράδυ ἦταν ταραγμένος, σηκωνόταν καὶ ξανακαθόταν πυρετωδῶς.

Κατὰ τὶς δέκα μοῦ εἶπε ξαφνικά:

«Εἶσαι ἔτοιμη;»

Σηκώθηκα. Ὅταν μοῦ ἔφερε ὁ ἴδιος τὸ ντουφέκι μου, τὸν ρώτησα: «Νὰ πάρω σφαῖρες ἢ σκάγια μαζί μου;» Ἐμεινε ἔκπληκτος κι ἔπειτα εἶπε: «Ἦ! σκάγια μονάχα, φτάνουν, νὰ ἴσαι βέβαιη». Ὅστερα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε μὲ παράξενο τόνο: «Μπορεῖς νὰ καυχιέσαι γιὰ τὴν περιφνημὴ ψυχραιμία σου!» Ἄρχισα νὰ γελάω: «Ἐγώ; Ψυχραιμία γιὰ νὰ πάω νὰ σκοτώσω μιὰν ἄλεπού; Μὰ τί σκέφτεσαι, φίλε μου;»

Καὶ φύγαμε ἀθόρυβα μὲς ἀπὸ τὸ πάρκο. Ὅλο τὸ σπίτι κοιμόταν. Ἦ πανσέληνος φαινόταν νὰ βᾶφει κίτρινο τὸ παλαιὸ σκοτεινὸ κτίριο ποὺ ἔλαμπε ἡ στέγη του ἀπὸ σχιστόλιθους. Οἱ δύο πυργίσκοι ποὺ βρίσκονταν στὰ πλευρά του εἶχαν στὴν κορυφὴ τους δύο πλάκες φωτός, καὶ κανένας θόρυβος δὲν τάραζε τὴ σιωπὴ ἐκείνης τῆς καθάριας καὶ θλιβερῆς νύχτας, γλυκιᾶς καὶ βαριᾶς ποὺ ἔμοιαζε νεκρῆ. Οὔτε πνοὴ ἀνέμου, οὔτε κόσασμα φρόνου, οὔτε χουχούτισμα κουκουβάγιας· πένθιμη νάρκη βάραινε πάνω στὰ πάντα.

Σὰν φτάσαμε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ πάρκου, μιὰ δροσιὰ μ' ἄρπαξε καὶ μιὰ μυρωδιὰ

πεσμένων φύλλων. Ὁ ἄντρας μου δὲν ἔλεγε λέξη, μόνο ἀφουγκραζόταν, παραφύλαγε, ἔδειχνε νὰ ὀσφρίζεται μὲς στὸ σκοτάδι, κατακυριευμένος ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ.

Σὲ λίγο φτάσαμε στὴν ἄκρη τῶν λιμνῶν.

Τὰ βοῦρλα ποὺ τὶς περιστοιχίζαν ἀκίνητοῦσαν, κανένα φύσημα δὲν τὰ χάιδευε, ὅμως ἀνεπαίσθητα ρεύματα κυλοῦσαν μὲς στὸ νερό. Πότε-πότε ἓνα σημάδι ἀναδυόταν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κι ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινούσαν ἐλαφροὶ κύκλοι, ὅμοιοι μὲ φωτεινὲς ρυτίδες ποὺ ἀπλώνονταν χωρὶς τελειωμό.

Ἄμα φτάσαμε στὴν καλύβα ὅπου ἔπρεπε νὰ στήσουμε ἐνέδρα, ὁ σύζυγός μου μ' ἔβαλε νὰ περάσω πρώτη, ἔπειτα γέμισε ἀργὰ τὸ ντουφέκι του κι ὁ ξερὸς κρότος τῶν πυρεκβολίων μοῦ ἔκανε παράξενη αἴσθηση. Κατάλαβε πὼς ἔτρεμα καὶ μὲ ρώτησε: «Μήπως σὲ τρόμαξε αὐτὴ ἡ δοκιμασία; Τότε φύγε». Ἐγὼ ἀποκρίθηκα τελείως ἀφηρημένη: «Κάθε ἄλλο· δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ γυρίσω πίσω. Εἶσαι ἀστείος ἀπόψε». Ἐκεῖνος ψιθύρισε: «Ὅπως θέλεις». Καὶ μείναμε ἀκίνητοι.

Ἦστερα ἀπὸ μισὴ περίπου ὥρα, καθὼς τίποτα δὲν τάραζε τὴ βαριά καὶ φωτεινὴ ἡσυχία τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης νύχτας, εἶπα χαμηλόφωνα: «Εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ περάσει ἀπὸ ἐδῶ;»

Ὁ Ἐρβὲ τινάχτηκε λὲς καὶ τὸν εἶχα δαγκώσει καί, μὲ τὸ στόμα του στ' αὐτί μου, εἶπε: «Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀκούς;»

Καὶ ἡ σιωπὴ ξανάρχισε.

Νομίζω πὼς εἶχα ἀρχίσει ν' ἀποκοιμιέμαι, ὅταν ὁ ἄντρας μου μοῦ ἔσφιξε τὸ μπράτσο καὶ μὲ φωνὴ συριστικὴ, ἀλλαγμένη, πρόφερε: «Βλέπεις, νά, ἐκεῖ πέρα κάτω ἀπ' τὰ δέντρα;» Ὅσο καὶ νὰ κοίταζα πρὸς τὰ ἐκεῖ, δὲν διέκρινα τίποτα.

Κι ὁ Ἐρβὲ ἔβαλε ἀργὰ τὸ ντουφέκι του ἐπ' ὤμου, κοιτώντας με συγχρόνως στὰ μάτια. Ἦμουν κι ἐγὼ ἔτοιμη νὰ τραβήξω, ὅταν ἔξαφνα, τριάντα βήματα ἀπὸ ἐμᾶς, φάνηκε μέσα στὸ φῶς ἓνας ἄνθρωπος νά ῥχεται βιαστικά, μὲ τὸ κορμὶ σκυφτὸ σὰν νὰ δραπέτευε.

Ξαφνιασθηκα τόσο πολὺ ποὺ ἔμπηξα δυνατὴ κραυγὴ· πρὶν προλάβω ὅμως νὰ στραφῶ, μιὰ φλόγα πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου, μιὰ ἐκπυρσοκρότηση μὲ ζάλισε κι εἶδα τὸν ἄνθρωπο νὰ κυλιέται στὸ χῶμα σὰν τὸν λύκο ποὺ ἔφαγε μιὰ σφαίρα.

Ἄρχισα νὰ οὐρλιάζω, κατατρομαγμένη, ἀλαφιασμένη· τότε ἓνα ἀγριεμένο χέρι, τὸ χέρι τοῦ Ἐρβέ, μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό. Μ' ἔριξε χάμω κι ἔπειτα μὲ σήκωσε ψηλὰ μὲ τὰ ρωμαλέα του μπράτσα. Κρατώντας με στὸν ἀέρα, ἔτρεξε πρὸς τὸ ξαπλωμένο στὰ χόρτα κορμὶ καὶ μ' ἔριξε πάνω του, ἄγρια, σὰν νά ἠθελε νὰ μοῦ σπάσει τὸ κεφάλι.

Ἐνιωσα νὰ χάνομαι· θὰ μὲ σκότωνε· καὶ ἤδη σήκωνε τὴ φτέρνα του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό μου, ὅταν κι αὐτὸν τὸν ἄρπαξε κάποιος καὶ κυλίστηκε καταγῆς, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω καταλάβει τί συνέβαινε.

Σηκώθηκα πάνω ἀπότομα κι εἶδα γονατισμένη πάνω του τὴν Πακίτα, τὴν καμαριέρα μου, πού, γαντζωμένη σὰν λυσσασμένη γάτα ἀπ' αὐτόν, συσπασμένη, μαινόμενη, τοῦ ξερίζωνε τὴ γενειάδα καὶ τὰ μουστάκια του καὶ τοῦ ἔγδερνε τὸ πρόσωπο.

Κατόπιν, σὰν νὰ τὴν κυρίευσε ἀπότομα κάποια ἄλλη ἰδέα, σηκώθηκε καί, πέφτοντας πάνω στὸ πτώμα, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, φιλώντας το στὰ μάτια, στὸ στόμα, ἀνοιγώντας μὲ τὰ χεῖλη της τὰ νεκρά του χεῖλη, γυρεύοντας ἐκεῖ μιὰν ἀνάσα καὶ τὸ βαθὺ χᾶδι τῶν ἐραστῶν.

Ὁ σύζυγός μου, πὸν εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ σηκωθεῖ, κοιτοῦσε. Ἐνόησε τί συνέβαινε καὶ πέφτοντας στὰ πόδια μου εἶπε: «ὦ! συγχώρεσέ με, ἀγαπητή μου· σὲ ὑποπτεύθηκα καὶ σκότωσα τὸν ἐραστὴ αὐτῆς τῆς κοπέλας· μ' ἐξαπάτησε ὁ φύλακός μου».

Ἐγὼ κοιτοῦσα τὰ παράξενα φιλιὰ πὸν ἔδινε αὐτὴ ἢ ζωντανὴ σ' ἐκεῖνον τὸν νεκρὸ· καὶ τοὺς λυγμούς της καὶ τὶς ἀναταράξεις τοῦ ἀπελπισμένου ἔρωτα.

Κι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατάλαβα πὼς δὲν θά 'μενα πιστὴ στὸν ἄντρα μου.

---

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Confessions d'une femme», *Contes et nouvelles*, I, Bibliothèque de la Pléiade, 1974, σσ. 468-472.

Ἡ μετάφραση αὐτὴ ἔχει δημοσιευθεῖ καὶ στὸ περιοδικὸ τὸ *κοράλλι*, τχ 12-13, Ἰαν.-Ἰούν. 2017, σσ. 78-81.